Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας

Τόμ. 3, Αρ. 1-2 (1926)

Δελτίον ΧΑΕ 3 (1926), Τεύχη α'-β', Περίοδος Β'

Περί των κοττιστών ήτοι των κυβιστών παρά
Βυζαντινοίς

Μιχαήλ Π. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

doi: [10.12681/dchae.1320](https://doi.org/10.12681/dchae.1320)

Βιβλιογραφική αναφορά:

ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ Μ. Π. (2013). Περί των κοττιστών ήτοι των κυβιστών παρά Βυζαντινοίς. *Δελτίον της Χριστιανικής Αρχαιολογικής Εταιρείας*, 3(1-2), 67-76. <https://doi.org/10.12681/dchae.1320>

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ

Περί των κοττιστών ήτοι των κυβιστών παρὰ
Βυζαντινοίς

Μιχαήλ ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

Δελτίον ΧΑΕ 3 (1926), Τεύχη α'-β', Περίοδος Β' • Σελ. 67-76

ΑΘΗΝΑ 1926

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΟΤΤΙΣΤΩΝ ΗΤΟΙ ΤΩΝ ΚΥΒΙΣΤΩΝ

ΠΑΡΑ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΙΣ

1. Ἡ χαρτοπαιξία δὲν εἶναι ἐφεύρεσις τῶν νεωτέρων χρόνων, ἀλλ' ἡ μανία τοῦ παίζειν τυχερὰ παιγνίδια ἦτο ἀρχαίῳθεν διαδεδομένη παρ' Ἑλλήσιν καὶ Ῥωμαίοις, ἐξ ὧν μετεδόθη εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς.

Οἱ τοιαῦτα τυχερὰ παίγνια παίζοντες ἐκαλοῦντο *κοττισταὶ ἢ κυβισταί*. Ἡ πληθὺς τῶν ἀπαντωμένων εἰς τὰς πηγὰς νόμων δι' ὧν προεβλέποντο πλείσται ὅσαι περιπτώσεις λεπτομερεῖς, αἱ σωματικαὶ καὶ ἄλλαι ποιεῖν αἱ ἐπιβαλλόμεναι εἰς τοὺς κυβιστάς καὶ αἱ ἀστικάς διατάξεις περὶ τῶν συνεπειῶν τῶν παικτῶν ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ μανία αὕτη εἶχε καταλάβει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους πάσης τάξεως ὡς μαρτυροῦσιν αἱ περὶ αὐτῶν διατάξεις τοῦ πολιτικοῦ δικαίου, ὡς καὶ οἱ κανόνες τῶν ἀγίων Συνόδων, αἵτινες ἐπανελημμένως ἀπασχολήθησαν μὲ τὸ ἀντικείμενον τοῦτο.

Παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς μετεφέρθη τὸ πάθος καὶ ἔθος τοῦτο, ὡς καὶ ἄλλα πολλά, ἐκ Ρώμης.

2. Οἱ Ῥωμαῖοι ἦσαν μανιώδεις παῖκται τυχερῶν παιγνίων, *alea* καλουμένων, μετεχειρίζοντο δὲ τοὺς κύβους (*tessera lusoria*) εἰς τὰ τυχερὰ παίγνια, ἐπίσης τὸ *talus* ⁽¹⁾ = ἀστράγαλος Ἑλληνιστί.

Τὰ *tessera lussoria* μετεχειρίζοντο ὅπως παίζουν μονὰ ἢ ζυγὰ (*par impar ludebant*). Ἐπίσης ἕτερον παίγνιον *puodecim scripta* ἢ *scriptula* ἢ καὶ *bis sena puncta*.

Οἱ Ῥωμαῖοι συνήθιζον εἰς τὰ γεύματα κατὰ τὴν ὥραν τοῦ πότου νὰ παίζουν τοὺς κύβους (*alea*) ἅτινα ἦσαν δύο εἰδῶν, *tessera* καὶ *alii*. Οἱ

(1) Ὁ Ὀρότιος (ΩΣ. III 24, 58) κατακρίνει τὴν ἐκλυσιν τῶν ἡθῶν τῶν Ῥωμαίων ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του καὶ διὰ τῶν ἐξῆς μέμνεται τῆς χαρτοπαικτικῆς μανίας των. Ἀναφέρων περὶ νέουτινός ἐλευθέρου λέγει: «Φοβεῖται τὰ κυνήγια, γνωρίζει ὅμως κάλλιστα τὰ παίγνια καὶ αὐτὸν τὸν Ἑλληνικὸν ῥόμβον, ἀλλ' ὅμως ἀγαπᾷ μᾶλλον περισσότερον τὰ τυχερὰ παιγνίδια τὰ ἀπαγρευόμενα ὑπὸ τοῦ Νόμου».

Οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος παῖκται τυχερῶν παιγνιδίων (*aleatores* ἢ *aleones*) κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Κικέρωνος ἐθεωροῦντο ἄτιμοι. (Kir. Phil. 2. 23.) Κυβευτὴς καλεῖται ὁ κυβεύων (παίζων ψάρια) καὶ ἐν γένει παζων τυχερὰ παιγνίδια.

Ὁ Ἀριστοτέλης λέγει περὶ αὐτῶν «ὁ μέντοι κυβευτὴς καὶ ὁ λωποδύτης καὶ ὁ ληστής τῶν ἀπελευθέρων ἐστίν».

ἀρχαῖοι ἡγάπων τὰ παίγνια παῦτα διότι δὲν ἀπῆλθον σωματικὴν ἐργασίαν. Ὁ δὲ Αὐγουστος εἰσήγαγε κατὰ τὰ γεύματα εἰδὸς τι τυχεροῦ παιγνίου, ὁμοίου μὲ τὸ λαχεῖα τῆς σήμερον.

3. Τὰ χαρτοπαίγνια ἀπηγορεύθησαν ἐν Ρώμῃ διὰ τῶν Νόμων lex Titia καὶ Publica ἢ (Publicia de lusu) καὶ Cornelia δι' ὧν κατεδιώκοντο οἱ χαρτοπαίζοντες ἐπὶ χρήμασιν· (l. 3 de aliae) καὶ μόνον ἐπέτρεποντο κατὰ τὰ Saturnalia, κατὰ τὸν μῆνα Δεκέμβριον.

Καὶ οἱ μὲν πλοῦσιοι ἔπαιζον κύβους ἐπὶ χρήμασιν, οἱ δὲ πτωχοὶ μὲ κάρυα.

Καὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ γεύματος Ἰσοδαίτης ὅστις ἐδίδε διαφόρους ἐλευθερίας καὶ ἀστείας διαταγὰς, ἐξελέγετο διὰ τοῦ παιγνίου τῶν κύβων.

4. Ἐπὶ Χριστιανισμοῦ. Ἐπὶ τῶν μεταγενεστέρων χρόνων ἐπὶ Χριστιανισμοῦ ἡ κυβεία ἔλαβε μεγάλας διαστάσεις· καὶ μεταξὺ τῶν ἱερωμένων ἀκόμη, δι' ἃ καὶ οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καὶ αἱ σύνοδοι ἐπετέθησαν κατὰ τῶν παικτῶν καὶ διὰ διαφορῶν κανόνων καὶ ἀφορισμῶν καὶ ἄλλων ἐπιτιμίων προσεπάθησαν νὰ περιορίσωσι τὴν χαρτοπαιξίαν, ἣν οἱ πολιτικοὶ νόμοι δὲν ἠδύναντο ν' ἀναχαιτήσωσιν. Οὕτω κατὰ τὸν θείον Χρυσόστομον τὸ νὰ κυβεύῃ τις ἢ νὰ παίξῃ παίγνια εἶναι αἷτιον πολλῶν κακῶν. «Ἡ περὶ τὸ κυβεύειν σπουδὴ βλαστρημίας καὶ ζημίας, ὀργᾶς καὶ λοιζωρίας καὶ μύρια ἕτερα τούτων δεινότερα πολλάκις ἐργάσατο». Κατὰ δὲ τὸν ΜΓ' κανόνα τῶν ἁγίων Ἀποστόλων «ὑποδιάκονος ἢ ἀναγνώστης ἢ ψάλτης ὁμοίαν ποιῶν (παίζων δηλ. κύβους) παυσάσθω ἢ ἀφοριζέσθω.» Ὡσαύτως καὶ λαϊκός.

Ἡ Σ'. Οἰκουμένη Σύνοδος διὰ τοῦ Ν'. κανόνος ἐρίζει. «Μηδένα τῶν ἀπάντων εἴτε λαϊκῶν εἴτε κληρικῶν, κυβεύειν ἀπὸ τοῦ νῦν· εἰ δέ τις τούτῳ φωραθεῖ πράττων, εἰ μὲν κληρικός· εἴη καθαιρέσθω, εἰ δὲ λαϊκός· ἀπορήσθω».

Κατὰ τὸν ἐρμηνευτὴν ἐμποδίζουσιν οἱ πατέρες οὗτοι τὸ νὰ παίξῃ τις κύβους, ἥτοι ζάρια ἢ χαρτιά ἢ ντάμα ἢ ἄλλα τοιαῦτα παιγνίδια κανένας λαϊκός ἢ κληρικός.

5. Ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ. Ἐπειδὴ ἡ χαρτοπαιξία κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἰουστινιανοῦ ἔλαβε μεγάλην ἑκτασιν καὶ διάδοσιν, ἔπαιζον δὲ κύβους ὅλοι καὶ πανταχοῦ, εἰς δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ μέρη, ἡμέραν τε καὶ νύκτα, ὁ Ἰουστινιανὸς διὰ διατάξεώς (περιεχόμενης εἰς τὸν Κῶδ. Γ'. ν. 42 τοῦ 529) ἀπηγόρευσεν τὸ κυβεύειν καὶ ἐτέτρφε νὰ παίζωνται μόνον πέντε παίγνια. Ἀπηγόρευσεν ὅμως νὰ παίζουσιν καὶ οἱ πολλοὶ πλού-

σιοι ἀκόμη πέραν τοῦ ἐνὸς χρυσοῦ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τούτων ἀνέθηκεν εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἐπισκόπους, ἀπειλῶν αὐστηρὰς ποινὰς κατὰ τῶν παραβατῶν (1).

«Ξύλινα Ἴππικὰ»

6. Ἐν τῷ Κώδικι τοῦ Ἰουστινιανοῦ περιέχεται καὶ ἄλλη διάταξις ἀφορῶσα ἕτερα τυχρὰ παίγνια καλούμενα «Ξύλινα Ἴππικὰ» παραληφθεῖσα ἐκ τῆς ἐπιτομῆς τῶν Βασιλικῶν καὶ ἔχουσα οὕτω

«Ἡ διάταξις κωλύει τὰ λεγόμενα Ξύλινα Ἴππικὰ (equilini) κίνδυνον ἀπαιτοῦσα κατὰ τῶν παιζόντων καὶ δήμευσιν κατὰ τῶν οἰκων, ἐν οἷς τοιαῦτα γένηται παίγνια. Δίδεται δὲ καὶ ἀνάδοσις τῷ αἰτηθέντι καὶ καταβλόντι, ἢ, ἐὰν μὴ βούληται ἀναλαβεῖν, κελεύει ταῦτα εἰς δημόσια ἔργα τῆς πόλεως ἐκείνης δαπανᾶσθαι.»

Εἰς τὴν ἐπιτομὴν τοῦ Φωτίου Νομοκάνων ὡς ἐξῆς ἐρμηνεύεται ἡ διάταξις αὕτη «Οὐτε τοῖς καλουμένοις ξυλίνοις ἱππικοῖς, οὔτε ἄλλῃ κυδεῖα παίζειν ἔξεστι, πλὴν τῶν ἐπιτραπέντων τῇ προηγουμένῃ διατάξει. Καὶ οἱ τόποι καθ' οὓς ἐν τοῖς τοιαύτοις ἱππικοῖς παίζουνσι δημόσιοι γίνονται καὶ τὰ διδόμενα ἀποδίδονται, εἰ μὴ βουλομένων ἀναλαβεῖν

(1) Ἡ διάταξις ἔχει οὕτω: (Κωδ. Γ' ν. 42 Βασ. λ. 60, 8-5)

Περὶ παιδιδῶς κύβων καὶ κυβευτῶν.

Αὐτοκ. ἀνωρ Ἰουστινιανὸς Αὐγουστος Δημισθένης ἐπάρχω Πραιτωριων. Τῶν κύβων τὸ παίγνιον ἀρχαῖον πράγμα· ἐστὶ καὶ ἔξω τῶν ἔργων (αὐτῶν) τοῖς μαχηταῖς συγκεχωρημένον, κατὰ καιρὸν ὁμῶς εἰς δάκρυα προήλθεν (ἐνετο ἀξιοδάκρυτον) χιλιάδας ὀνομασιῶν προσδεχόμενον. Διότι τινὲς παίζοντες καὶ τὸ παίγνιον ἀγνοοῦντες ἀλλὰ καὶ τὴν διοικήσιν μόνον τὰς ἰδίας οὐσίας ἀπώλεσαν ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς παίζοντες ἐν ἀργύρῳ πολυτίμοις κοσμήμασι λίθων καὶ χρυσῷ. Κατ' ἀκολουθίαν δ' ἐνεκα τῆς τοιαύτης ἀταξίας· βλασφημιῶν ἀποπειρῶνται καὶ ἐγγράφα (χρεωστικά) συντιθέασιν. Περὶ τῶν συμμενῶν ὅθεν τῶν ὑπηκόων προνοεῖν ἐπὶ ὑμοῦ τες διὰ τοῦδε τοῦ γενικοῦ νόμου ψηφισόμεθα ἵνα μηδενὶ συγχωρῆται ἐν ἰδιωτικοῖς ἢ δημοσίοις μέρεσι παίζειν εἴτε ἐν εἵδει εἴτε ἐν γένει. Καὶ ἂν παραχθῇ τι ἐναντίον μηδεμίας ἐπακολουθεῖν καταδίκη, ἀλλὰ τὸ καταβληθὲν ἀποδεδόσθαι καὶ τὰς προσηκούσας ἀρπαγὰς ἀναζητεῖσθαι ἐπ' ἐκείνων οἵτινες ἔδωκαν.

α) Ἰὼν κατὰ τόπους Ἐπισκόπων τούτων ἐλευθερόντων τῇ βοήθειᾳ τῶν ἀρχόντων.

β) Ἐφεξῆς ὅθεν ἐπιτρέπεται ἂν πέντε παίγνια, τὸν μενόβολον τὸν κονδομονόβολον καὶ τὸν κυντιανὸν κόνδακα χωρὶς τῆς πόρπης καὶ τὸ ἵπποδρόμιον καὶ τὴν περιχυτὴν· ἀλλ' οὐδενὶ ἐπιτρέπομεν καὶ ἐν τοῖσι παίζειν πλέον τοῦ

τῶν δεδοκότων, ἀπαιτοῦνται διὰ τοῦ ἐπάρχου καὶ τῶν ἀρχόντων τῶν ἐπαρχιῶν καὶ προσκυροῦνται τῇς ἐργαίς τῶν πόλεων (').»

7 Αἱ διάφοροι σχετικαὶ διατάξεις αἱ ἀπαντῶμεναι εἰς τὰς πηγὰς καὶ αἱ ποῖναι καὶ ἄλλαι ἀποζημιώσεις καὶ πρόστιμα ἅτινα ἐπεβάλλοντο εἰς τοὺς παραβάτας τῶν περὶ κυβεύοντων διατάξεων, δίδουν ἰδέαν περὶ τῆς ἐκτάσεως καὶ διαδόσεως τῆς χαρτοπαιξίας κατὰ τὴν Ῥωμαϊκὴν καὶ Βυζαντινὴν ἐποχὴν. Παραθέτομεν τινὰς ἐκ τῶν διατάξεων αὐτῶν ὡς ἴαν ἐνδιαφερούσας.

Κατὰ τοὺς Πανδέκτα, ἐπὶ Ῥωμαίων ὀρμέδιος ὅπως κρίνῃ ἐπὶ τῶν μεταξὺ τῶν κυβευτῶν διαφορῶν ἦτο ὁ Πραίτωρ. Ἐπὶ Χριστιανισμοῦ κατὰ τὰ Βασιλικά καὶ νεαρὰς τοῦ Ἰουστινιανοῦ, τὴν μὲν ἐπίδλεψιν εἶχεν ὁ Ἐπίσκοπος, καὶ οἱ διοικηταὶ ἐτιμῶρουν τοὺς κυδιστάς, οὕς παρέπεμπον αὐτοῖς οἱ ἐπίσκοποι.

Ἐν τῇς Πανδ. (11,5,1,2) περιέχονται σχετικαὶ γινώμαι τῶν Οὐλπιανοῦ Παύλου καὶ Μαρκιανοῦ. (2)

ἐνὸς χρυσοῦ, ἅν πολὺ πλοοσίς ἦ, ἵνα ἐὰν τινὰ συμβῇ ἡττηθῆναι σοβαρὸν δυστύχημα μὴ ὑπομένειν.»

Ἡ διάταξις αὕτη τοῦ Κώδικος περιελήφθη εἰς τὰ Βασιλικά (60, 8, 5) ἐξ ἧς ὁμοῦ λείπει «τὸ μέντοιγε νομίσματος» ὥστε ὁ περιορισμὸς τοῦ ἐνὸς χρυσοῦ κατηργήθη καὶ ἀφῆθη ἐλεύθερον, τὸ κατατιθέμενον ποσόν. Κατὰ τὴν διάταξιν ὁμοῦ ταύτην, δίδωσιν ἀγωγὴν ἐπὶ τῶν ἐπιτετραμμένων πέντε παιγνιδίων καὶ ὁπαίτησιν τῶν ἐντεῦθεν χρεωστηθέντων, ὀρίζουσιν δὲ ἐπιτίμιον δέκα λιτρῶν κατὰ τῶν συγχωρούντων παρὰβῆναι τὴν διάταξιν.

(1) Τὶ εἶναι τὰ ξύλινα ἵππικὰ ὁ Δουκάγγιος ἀναφέρει τὰ τοῦ Φωτίου ἐν νομοκάνωνι περὶ αὐτῶν (τιτλ. 13 κεφ. 29).

Τινὲς μὲν εἶπον ὡς τὸ συνήθως παρὰ τῶν παίδων γενόμενον παιγνιον ἐτέθη τοῦ ἵππικου ἀντὶ ἵππων χρωμένων ἀνθρώπους εἰς διφρηλασίαν.

Τινὲς δὲ εἶπον εἶναι τοὺς ξύλινόν τι κατασκευάσμα, διὰ κλιμάκων ξυλοειδῶν, ἀνιψομένων, ἐχουσῶν διὰ μέσων ὁπὰς διαφορὰς. Οἱ γοῦν συνηθίζειν ἐπὶ τῷ τοιοῦτῳ παιγνίῳ βῶλοι· τέσσαρες ἐτεροβαφεῖς ἄνωθεν τῶν κλιμάκων τιθεμένοις πρὸς τὸ κάταντες ἀκυλύουσι καὶ ὁ πρῶτος ἀπὸ τῶν βῶλων ἔξερχόμενος διὰ τῶν ὁπῶν ἐκ τῆς τελευταίας ὁπῆς, τὴν νικῶσαν δίδωσι τῷ ἔχοντι αὐτήν.»

Ὁ Ζωναρᾶς ἐρμην. 24 κανόν. τῆς ἐν Τρουάλλῳ Συνόδου. (Πάλλης καὶ Ποτλῆ. Σύνταγ. κανόνων Β' σελ. 360) ἐξηγεῖ τὸν λόγον δι' ὃν ἀπηγορεύετο τὸ παίγνιον τοῦτο, τότε δὲ ξύλινον ἵππικὸν κωλύεσθαι ὑπὸ τοῦ νόμου διὰ τὸ ἔχειν καὶ τοῦτο αἰτίαν κύβου ἡγοῦν κόττου καθὼς ἐν τῷ κεφ. κθ'. τοῦ ἱγ'. τίτλ. τοῦ παρόντος Σύνταγ. δηλοῦται.»

(2) Οὐλπ. Ὁ Πραίτωρ λέγει. «Ἐάν τις ἐκείνον, παρὰ τοῦ ὁποίου, λέγεται, ὅτι παίζεται κύβος ἔτυπεν ἢ κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἐκλάπη τι ἐκ τῆς οἰκίας

Παραθέτομεν ἐνταῦθα τὰς σχετικὰς διατάξεις τὰς περιεχομένας εἰς τὰ Βασιλικά καὶ τοὺς Πανδέκτας ἐκ τῶν ὁποίων δύναται τις νὰ σχηματίσῃ ἰδέαν πῶς εἶχον τὰ τῶν κυδιστῶν.

Ἐν διβλ. 3, α' ἢ β' κεφ. 5 ὑπὸ τὸν τίτλον Περὶ κοττιστῶν ἢ κυδιστῶν, περιέχεται ἡ διάταξις τοῦ Κώδ. 1. 4 ν. 25 ἀφορῶσα τὰ τῆς καταδιώξεως καὶ τιμωρίας αὐτῶν ἔχουσα οὕτω. «Τὸ κεκωλεῖσθαι τὸν κύβον ἦτοι τὸν κόττον τῇ παραφυλακῇ τῶν ἐπισκόπων παραδίδωσιν ἡ διάταξις καὶ διὰ τῶν εἰρημένων ἐν αὐτῇ προσώπων (ἦγουν διὰ τῶν ἀρχόντων τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῶν πατέρων καὶ τῶν ἐκδίκων τῶν πόλεων) οὓς ἂν δεήσοι σωφρονίζειν κελεύουσα. (1)

α) Εἰς τὰ Βασιλ. (60, 8 α') περιέχεται ἡ ἀφορῶσα τὰς μεταξὺ τῶν κοττιστῶν καὶ τοῦ κυρίου τοῦ οἴκου ἐνῶ ἐκύβευον, διενέξεις καὶ ἄλλα, ἔχει δὲ οὕτω.

«Ὁ τύψας ἢ ζημιώσας τὸν παρ' ᾧ γίνεται κύβος ἢ ἐν τῷ κυβεύειν,

του, δὲν θέλω δώσει ἀγωγὴν. Ἐκεῖνον δὲ ὅστις ἤσκησεν βίαν ἕνεκα τοῦ κύβου θέλω τιμωρήσει ἀναλόγως.

α) Ἄν οἱ συμπαίχται διέπραξαν μεταξὺ τῶν ἀρπαγῆς δὲν ἐμποδίζεται ἡ περὶ τῶν βίᾳ ἀρπαγέντων πραγμάτων ἀγωγή, διότι μόνον τὸν ὑποδοχέα ἐμποδίζει [ὁ πραιτώρ] τοῦ νὰ διεκδικήσῃ οὐχὶ καὶ τοὺς συμπαίχτας καίτοι καὶ οὗτοι θεωροῦνται ἀνάξιοι.

β) Ὡς ὅπως δέον νὰ σημειωθῇ, ὅτι τὸν ὑποδοχέα τυφθέντα μὲν καὶ ζημιωθέντα, ὅπουδῆποτε καὶ ὅποτεδῆποτε δὲν ἐκδικεῖ (ὁ πραιτώρ), ὅμως ἡ κλοπὴ εἶναι ἀτιμωρήτος μόνον (ἂν ἐγένετο ἐν τῷ οἴκῳ) καὶ καθ' ὃν χρόνον παίζεται ὁ κύβος, καίτοι δὲν ἦτο πρῶτης ὁ διαπράξας τοιαύτην. Οἶκον δὲ πρέπει νὰ νοῶμεν τὴν διαμονὴν καὶ κατοικίαν.

γ) Ἐκεῖνον, λέγει, ὁ πραιτώρ «ὅστις ἕνεκα τοῦ κύβου ἤσκησε βίαν, θέλω τιμωρήσει ἀναλόγως τῆς περιστάσεως».

.... ὥστε λέγει ὁ Οὐλπιανός. «... εἴτε διὰ προσοίμου νὰ τιμωρῇται, εἴτε εἰς λατομεία ἢ εἰς δημόσια δεσμὰ νὰ ἄγῃται».

2) Παῦλος. Συγκλητικὸν δόγμα ἀπηγόρευσε νὰ παίξῃ τις ἐπὶ χρήμασιν ἐκτός ἂν τις διαγωνίζεται ῥίπτων δόρυ ἢ σφαῖραν, ἢ τρέχων πηδῶν καὶ παλαίων πακτεύων, ὅπερ ἀνδρίας ἕνεκα γίνεται.

3) Κατὰ Μαρκαντόν. Ἐπὶ τούτων δὲ κατὰ τὸν Τίτον καὶ Πουβλίκιον νόμον ἐπιτρέπεται νὰ τίθῃται καὶ στοίχημα.

(1) Εἰς βιβλ. Κώδ. 1. 4 ν. 25 τοῦ 529 ὁ Ἰουστίν. λέγει.

«Ὅσα περὶ τῶν καλουμένων κύβων ἦτοι κόττων καὶ τῆς τοῦτ' ν κωλύσει; ἡμῖν γεννηομένηται, ταῦτα ἄδειαν δίδομεν καὶ τοῖς θεοφιλεστέις ἐπισκόποις καὶ ἀνευρευνᾶν καὶ γινόμενα παύειν καὶ τοὺς ἀκοσμοῦντας διὰ τῶν λαμπροτάτων ἀρχόντων τῶν ἐπαρχιῶν, καὶ τῶν πατέρων καὶ τῶν ἐκδίκων τῶν πόλεων ἐπὶ σωφροσύνην ἐπανάγειν.»

ἐξ αὐτοῦ κλέψας οὐκ ἐνέχεται. Ὁ δὲ πραιτώρ διασκοπεῖ τὰ περὶ τοῦ ἀναγκάσαντος τινα κυβεῦσαι.»

Ἐν τῷ σχολίῳ ἐρμηνεύεται οὕτω ἡ ἄνω διάταξις: «Ὁ παρέχων οἶκον τοῖς βουλεμένοις κοιτῆσαι, ταβλοδόχος λέγεται. Εἴ τις οὖν τοῦτον τυπηθῇ ἢ ζημιώσῃ αὐτὸν ἢ κλέψῃ τι παρ' αὐτοῦ, οὐδεμίαν ἀγωγὴν ὁ Πραιτώρ δίδωσι κατὰ τοῦ τοιούτου διὰ τὴν πρόφασιν τῆς τάβλης.

β) Τὰ ἄνω δικαιώματα τοῦ τύπτειν καὶ κλέπτειν τὸν ταβλοδόχον εἶχον ὅχι μόνον οἱ κυβεύοντες ἐν τῷ οἴκῳ του, ἀλλὰ ἄγνωστον διὰ ποῖον λόγον, καὶ πᾶς ἄλλος εἰς οὓς ἐπιτρέπεται καὶ νᾶ τὸν κλέπτωσι πρὸς τοῦτοις.

«Ἀκινδύνως οὐ μόνον οἱ κυβεύοντες, ἀλλὰ καὶ ἕκαστος ὁπουδήποτε καὶ ὀτεδήποτε τὸν ὑποδοχέα τύπτει καὶ ζημιοῖ, ἐν δὲ τῷ οἴκῳ καὶ ἐπὶ τῷ καιρῷ τοῦ κύβου μόνον ἔξεστιν ἀπ' αὐτοῦ κλέπτειν κἂν ὁ κλέψας οὐκ ᾔην ἐκ τῶν κυβεύοντων. Οἶκος ἐστίν, ἐν ᾧ καταμένει· καὶ οὐχὶ μόνον τοῦτο, ἀλλ' ὁ κλαπεῖς, κατὰ τὴν § 3 «Οὔτε τὴν περὶ ἀπατιγσεως» πραγμάτων ἀγωγὴν, οὔτε τὴν περὶ ἀποκρυβέντων, οὔτε τὴν «ἀπατιτούσαν τὸ κλαπὲν ἔχει ἐπὶ τοῖς κλαπεῖσι».

Ἐν βιβλ. (60 H'. 1 § 3) ὁρίζεται περὶ τῶν μεταξὺ τῶν ταβλιζόντων συμβαινόντων καὶ ὁρίζεται «Ἐὰν ἐξ ἀλλήλων οἱ κυβεύοντες ἄρπάσωσιν ἐνέχονται τῇ περὶ διαίως πραγμάτων ἀφαιρεθέντων ἀγωγῇ. Μόνος γὰρ ὁ ὑποδοχὴς ἀνεκδίκετος μένει». (1)

γ) Περὶ τῶν ἀναγκαζόντων τινα νᾶ κυβεύσῃ ὑπάρχει ἡ ἐξῆς διάταξις τιμωροῦσα αὐστηρῶς αὐτούς.

(1) Εἰς τὰ σχόλια τὰ ἐξῆς φέρονται «τὸν ταβλοδόχον τυπηθέντα καὶ ζημιωθέντα ὁπουδήποτε καὶ ὀτεδήποτε οὐ βούλει ὁ πραιτώρ, ἐκδικῆσαι. Ἐπὶ δὲ τῆς κλοπῆς ζητοῦμεν εἰ ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ ἐν ᾧ τινὲς ἐκότιζον εἰ καὶ μὴ παρ' ἐνός, τῶν κοιτιζόντων λέγονεν ἡ κλοπὴ καὶ τότε λέγομεν ἀτιμώρητον εἶναι τὸ ἁμάρτημα. Σημείωσε δὲ ἀκινδύνως πᾶς ὁπουδήποτε καὶ ὀτεδήποτε τύπτει καὶ ζημιοῖ τὸν ὑποδοχέα τῶν κοιτιζόντων. Κλέπτειν μέντοι ἀπ' αὐτοῦ οὐ δύναται τις εἰ μὴ ἐν ᾧ οἱ φ' αὐτὸ τοῦ ὑποδοχέως, ἀλλὰ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον καθ' ὃν ὁ κόιτος γίνεται. Κατ' ἀλλήλων ποιήσαντες τι οἱ κυβεύοντες ὑπόκεινται ταῖς προσφόροις ἀγωγαῖς.

Περὶ τοῦ κλέπτειν ἡ ἐξῆς δίδεται ἐρμηνεία εἰς τὸ σχόλιον. «Ἐ ἐρον ἐστὶ τὸ κλέπτειν καὶ ἄλλ· τὸ ἀπλῶς ζημιοῖν ἄλλως. Ὁ μὲν γὰρ κλέπτων σκοπὸν ἔχει κερδαίνειν, ὁ δὲ ἄλλως ζημιῶν μόνον ζημίαν. Τοῖνον τὸ μὲν κλέπτειν ἀπὸ τοῦ ὑποδοχέως τῶν κλεπτῶν ἐν καιρῷ καὶ τόπῳ στενοχωρεῖται. Τὸ δὲ τύπτειν καὶ ζημιοῖν ἀπλῶς πανταχοῦ ποιεῖν ἐπιτρέπει δύναται γὰρ ὁ ταῦτα ποιῶν εἰς τὸν ὑποδεχόμενον διὰ τὸ ὑπὲρ τοῦ καλοῦ ζήλου ὑπονοεῖσθαι ποιεῖν καὶ μὴ κέρδους σκοπῶν.»

«Ὁ ἀναγκάζων τινα κυβεῦσαι ἢ τιμωρεῖται ἢ εἰς λιθοτομεῖον πέμπεται ἢ δημοσίᾳ εἰρκτῇ ἐμβάλλεται. Κατὰ τὸ σχόλιον τοῦ Ἀγιοθεοδώριτη, διάφορος εἶναι ἡ τιμωρία τοῦ παρέχοντος τὸν οἶκον ἰοῦ «παρ' ᾧ γίνεται ὁ κύβος» καὶ ἄλλη τοῦ ἀναγκάζοντος τινα κυβεῦειν» Πανδ. Η 5 2.

Ἡ διάταξις αὕτη ἐπαναλαμβάνεται εἰς τὴν § 7 κατὰ δὲ τὸ ὑπ' αὐτὴν σχόλιον. «Ἐπειδὴ εἶπεν ὁ πραίτωρ κατὰ τοῦ βιασομένου, ὡς ἂν ἕκαστον εἴη πρᾶγμα, διασκοπεῖσαι χρὴ νοεῖν ἡμᾶς, ὅτι περὶ τοῦ ἀναγκάσαντος τινα κοττίσαι εἶπεν ὁ πραίτωρ ἀπειλῶν αὐτὸν τιμωρεῖσθαι, ἵνα, ἢ προστιμίσῃ αὐτόν, ἢ ἐν λατομείᾳ θάλλῃ ἢ εἰς δημοσίαν φυλακὴν— Εἰσὶ γάρ τινες καὶ οἱ ἀναγκάζοντες τινὰς κοττίζειν αὐτοῖς, ἢ ἐκ προσιμίων τοῦ παιγνίου εὐθέως, ἢ βουλομένους αὐτούς, τὸ λεγόμενον ἀνακόφαι ἢ ἀναστῆναι βιαζόμενοι ἐπιμεῖναι τῇ τάλλῃ· ὅπερ μάλιστα οἱ ἡττηθέντες ποιοῦσι.

«Ἦδη ἐξ ἀρχῆς ἀναγκάζει τις ἢ ἡττηθείς» κατὰ τὸ σχόλιον π.χ. τὸν Πέτρον ἀναγκάζει τις ἵνα κυβεύσωσι ἅμφω.. ἢ ἡττηθείς.

Περὶ Πέτροῦ δηλ. αὐτοθελῶς ἐξ ἀρχῆς ἐπὶ τὸ κυβεῦειν ἰδόντος καὶ νικήσαντος καὶ μὴ βουλομένου εἰσέτι παίζειν »

II ΠΕΡΙ ΤΑΒΑΙΖΟΝΤΩΝ ΙΕΡΩΜΕΝΩΝ

1 Ἀλλὰ τὸ πάθος τοῦτο παρέσυρε καὶ τοὺς ἱερωμένους, ἔτινες δὲν ἦσαν ἀπηλλαγμένοι αὐτοῦ. Ἐπαιζον δὲ καὶ οὗτοι ἀδιαφοροῦντες εἰς τὰς ἀπαγορευτικὰς διατάξεις, καὶ τὰς ποινάς, δι' ὧν ἡπειλοῦντο ὑπὸ τοῦ πολιτικοῦ νόμου καὶ τῶν ἀφορισμῶν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τὴν καθαιρέσιν, ὡς δεικνύουσιν αἱ κατατέρω διατάξεις τῶν νόμων καὶ κανόνες τῶν ἀγίων Πατέρων καὶ τῶν Συνόδων.

Παραθέταμεν τὰ ἐξῆς διαφωτιστικὰ περὶ τῆς τότε καταστάσεως. (Κώδ. 14 ν. 34 τοῦ Ἰουστ. τοῦ 534. Τῷ Ἐπιφανίῳ ἀγιωτάτῳ ἀρχιεπισκόπῳ τῆς ἀγιωτάτης ταύτης πόλεως καὶ Οἰκομενικῷ Πατριάρχῃ).

Ἐν τῇ διατάξει ταύτῃ ὁ Ἰουστινιανὸς προσιμαζόμενος λέγει «Σὺ ὁδρα πιστεύομεν ὡς ἡ τῶν ἱερέων καθαρότης τε καὶ εὐκοσμία καὶ πρὸς τὸν Θεὸν Χριστὸν συντονία καὶ αἱ παρ' αὐτῶν ἀναπεμπόμεναι διηγεκεῖς εὐχαὶ πολλὴν εὐμένειν τῇ καθ' ἡμᾶς πολιτείᾳ καὶ αὐξήσιν παρέχονται... Εἰ γὰρ οἱ μὲν παρέχοντο βίον σεμνόν τε καὶ πανταχόθεν ἀνεπίληπτον κ.λ. π. τὸν δὲ λοιπὸν ἅπαντα λαὸν νοθεύειν, ὥστε πρὸς τὴν αὐτῶν σεμνότητα βλέποντα καὶ τῶν πολλῶν ἁμαρτημάτων ἀπέχεσθαι, πρόδηλον, ὡς ἐντεῦθεν αἱ τε ψυχαὶ πᾶσι βελτίους ἔσονται καὶ ραδίως ἡμῖν ἐνδοθήσεται παρὰ τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Χριστοῦ ἡμῶν φιλανθρωπία προσήκουσα,

α') Ταῦτα τοίνυν ἡμῖν ἀνασκοπούμενοις προσήγγελλται παραδόξως τινὰς τῶν εὐλαδεστάτων διακόνων ἔτι, εἰ μὴ καὶ πρεσβυτέρων (τὸ γὰρ ἔτι πορρώτερα τούτου καὶ εἶπεῖν ἐρυθριώμεν, φαμέν δὴ τὸ τῶν θεοφιλῶν ἐπισκόπων) ὥς τούτων τινὲς οὐκ αἰσχύνονται οἱ μὲν αὐτόθεν κύδων ἄπτεσθαι καὶ τὴν οὕτως ἀσχήμονα καὶ αὐτοῖς τοῖς ἰδιώταις παρ' ἡμῶν κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπηγορευμένην θεὰν μετιέναι, οἱ δὲ τὴν τοιαύτην παιγνίαν οὐ κατηγοροῦσιν, ἀλλ' ἢ κοινωνοῦσιν τοῖς πράττουσιν ἢ κἀκὴνται θεαταὶ πράξεως ἀτόπου καὶ θεῶνται μενοῦν ἐπιτίμια πᾶσι τὰ πάντων ἀτοπώτατα (et spectare quidem cum omni aviditate res omnium oportunissima) λόγων τε ἀκούουσι βλασφημῶν, οὕς ἐν τοῖς τοιούτοις ἀνάγκη γίνεσθαι, μολύνουσί τε τὰς ἑαυτῶν χεῖρας, τὰς τε δράσεις, τὰς τε ἀκοάς, οὕτω κατεγνωσμένοις καὶ ἀπηγορευμένοις παιγνίοις.

Οἱ δὲ καὶ ἀπαρακαλύπτως ἢ ταῖς τῶν ἱππων ἀμίλλαις παραβάλλουν (se imiscert) ἢ καὶ προκαλοῦνται τινὰς ὑπὲρ τῆς τῶν ἱππων ἡττης ἢ νίκης ἢ δι' ἑαυτῶν ἢ διὰ τινων ἐτέρων οὐκ εὐσχημόνως τὰ τοιαῦτα παίζοντας κ.λ.π.

β') Πολλάκις μὲν αὐτοῖς τὰ τοιαῦτα φυλλάτεσθαι προηγορεύσαμεν ὁρῶντες δὲ τὴν περὶ τούτων γινομένην ἡμῖν προσαγγελίαν, εἰς ἀνάγκην ἤλθομεν ἐπὶ τὸν παρὸν νόμον διὰ τὴν ὑπὲρ εὐσεβείας ἀφικέσθαι σπουδὴν.

γ') Καὶ θεσπίζομεν, μηδένα μῆτε διάκονον μῆτε πρεσβύτερον καὶ πολλῷ μᾶλλον ἐπίσκοπον.... μηδένα τούτων τολμᾶν τοῦ λοιποῦ μετὰ τόνδε τὸν νόμον ἢ κυβεύειν τὴν κίανον τῶν κύδων παιδιάν, ἢ τοῖς τοῦτο πράττουσι κοινωνεῖν ἢ παρακαθεῖσθαι ἢ τέρπεσθαι καὶ συνδιατίθεσθαι τοῖς γινομένοις ἢ παραβάλλειν ταῖς δημώδεσι ταύταις θέαις, ἃς ἔμπροσθεν, εἰπόντες ἔφθημεν καὶ τι τῶν ἐπ' αὐταῖς ἀπηγορευμένων ποιεῖν, ἀλλὰ πάσης πρὸς ταῦτα μετουσίᾳς τὸ λοιπὸν ἀπέχεσθαι. .. Τ' αὐτὸ δὲ τοῦτο θεσπίζομεν καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν κληρικῶν, ὑποδικόνων τε καὶ ἀναγνωστῶν.

δ') Εἰ δέ τις τοῦ λοιποῦ τοιοῦτό τι πράττειν φανεῖται καὶ προσαγγελλεῖται. . οἱ ἐπίσκοποι καὶ μητροπολίται ἐν ταῖς ἐπαρχίαις... «ταῦτα σὺν ἀκριβεῖα πάσῃ κατὰ τὴν τῆς ἱερωσύνης τάξιν ζητεῖν καὶ ἀνερευνᾶν μηδὲ πάρεργον ποιεῖσθαι τὴν ἐξέτασιν, ἀλλὰ καὶ μαρτύρων ἀξιοπίστων ἀκούειν καὶ διὰ πάσης ὁδοῦ χωρεῖν, ὥστε τὸ ἀληθὲς λαβεῖν. Ὡς περ γὰρ αὐτὸν τῶν τοιούτων εἵργομεν, οὕτω καὶ συκοφαντεῖσθαι παρὰ τινων κωλύομεν (1)

(1) Καὶ εἰ...ἀληθῶς ἔχειν ἢ μέμψις φανεῖται καὶ ἀποδειχθεῖ διὰ κόνος ἢ πρεσβύτερος ἢ κυβεύων ἢ κοινωνεῖν τοῖς κυβεύουσιν...ἢ καὶ ἴσως τις τῶν θεοφιλε-

2. Διὰ τῆς νεαρᾶς 123 τοῦ 548 κεφ 10 ὁ Ἰουστ. ἐπανερχόμενος ὁρίζει τὰ κατωτέρω περιληφθέντα εἰς τὰ Βασιλικά (3, 1, 20) περὶ ταβλιζόντων Ἐκκλησιαστικῶν προσώπων.

« Ἀπαγορεύομεν δὲ τοῖς Ὀσιωτάτοις Ἐπισκόποις καὶ πρεσβυτέροις καὶ διακόνοις καὶ ὑποδιακόνοις καὶ ἀναγνώσταις καὶ παντὶ ἄλλῳ οἰωδῆποτε εὐαγούς τάγματος ἢ σχήματος καθεστῶτι ταβλίξειν ἢ τῶν ταῦτα παιζόντων κοινωνοὺς ἢ θεωρητὰς γίνεσθαι ἢ εἰς εἰανδῆποτε θέαν τοῦ θεωρῆσαι χάριν παραγίνεσθαι.

Εἰ δέ τις ἐξ αὐτῶν τοῦτο ἁμάρτοις, κελεύομεν τοῦτον ἐπὶ τρεῖς ἐνιαυτοὺς ἀπὸ πάσης εὐαγούς ὑπηρεσίας κωλύεσθαι καὶ μοναστηρίῳ ἐμβάλλεσθαι... εἰδόντων καὶ τῶν ὀσιωτάτων Ἐπισκόπων τῶν ὀφειλόντων ταῦτα διεκδικῆσαι, ὡς καί, εἰ τι τοιοῦτον μαθόντες μὴ ἐκδικήσουσιν, οὗτοι λόγον τῷ Θεῷ ὑπὲρ ταύτης τῆς αἰτίας ὑφέξουσιν. (1)

3. Ἐκτὸς τῶν πολιτικῶν νόμων καὶ οἱ ἅγιοι πατέρες καὶ αἱ σύνοδοι ἐνησχολήθησαν ἐπίσης, ὡς ἀναφέρονται ἐν τῷ πηδαλῷ ἐνθα περιέχεται καὶ ἐρμηνεία. Οὕτω

α) Κανόνες ἀγίων Ἀποστόλων MB « Ἐπίσκοπος ἢ πρεσβύτερος ἢ

στάτων ἐπισκόπων (ὅπερ οὐδὲ ἔσθαι πιστεύομεν) ὅλως τοιαύτη ἀνάσχηται θέας ἢ τοῖς κυβεύουσιν παρακαθεσθῆναι καὶ συνδιατίθεσθαι τοῦ λοιποῦ θαρρήσει, τὸν τοιοῦτον εὐθύς (παρ' ἐκείνου ὑφ' ὃν τέτακται) « τῆς ἱερᾶς ἀφορίζεσθαι λειτουργίας ἐπιτίθεσθαι τε αὐτῷ κανονικὸν ἐπιτίμιον καὶ ὀρίζεσθαι χρόνον, οὐπερ ἐντὸς προσήκον ἐστὶν αὐτὸν νηστείαις τε καὶ ἱερείαις χρώμενον τὸν μέγαν ἐξιλάσκεσθαι Θεόν... » Ἐὰν δὲ μετὰ τὸν ἀφορισμὸν εὗρεθῇ « μὴ γνησίως τῇ μετανόει χρώμενος, περιφρονῶν τε τοῦ πράγματος, καθαρώς ὑπὸ τοῦ ἀντικείμενου κατελιγμένος τὴν ψυχὴν, τοῦτον μὲν αὐτὸς ὁ ἱερεὺς ὑφ' ὃν τελεῖ τῶν ἱερῶν ἐξωθεῖται κατὰ λόγον παντάπασιν αὐτὸν κατὰ ἱερὸν, ὁ δὲ οὐκ ἔτι παντελῶς ἄδειαν ἔξει πρὸς ἱερατικὴν ἐλθεῖν τάξιν » καὶ (1) ἐὰν εἴηε περιουσίαν, τὸ τῆς πόλεως ἐκείνης βουλευτήριον, καθ' ἣν ἱερᾶτο πρότερον ἢ ἐὰν δὲν εἴηε βουλευτήριον (curiam) ἢ πόλιν ἔτερον βουλευτήριον τῆς ἐπαρχίας (alia curia provinciae), παραλήψεται τοῦτον, τοῦ λοιποῦ ἅμα τῇ περιουσίᾳ βουλευόντων (addictum). (2) Ἐὰν δὲν εἴηε περιουσίαν, τάξει τοῦ λοιποῦ ἔσται τῆς ἐπιχώριου τάξεως (officialis provincialis officii) ἀντὶ τοῦ πρόσθεν ἱερέως, καὶ ἐπειδὴ τὴν τοῦ Θεοῦ τάξιν ἐκλελαθεν ἔστω ταξιώτης ἐπιχώριος, ταύτην ἑαυτῷ τὴν αἰσχύνην ἀντὶ τῆς ἐμπροσθὲν τιμῆς ἐπιθείς.

Τὴν ἐπίβλεψιν καὶ ἐφαρμογὴν τῶν ἄνω ἀναθέτει εἰς τὸν Πατριάρχην καὶ τοὺς καθ' ἐκάστην ἐκκλησίαν ἐκδικίους καὶ οἰκονόμους, εἰς δὲ τὰς ἐπαρχίας εἰς τοὺς Μητροπολίτας, Ἐπισκόπους, Ἐκκλησιοδίκας καὶ οἰκονόμους καὶ τοὺς ἄρχοντας τῶν ἐπαρχιῶν ἐπὶ ποινῇ προσηκόντι δέκα πέντε λιτρῶν χρυσοῦ.

(1) Ὅρα καὶ Φωτίου Νομοκαν. τίτλ. 8 κεφ. 2 Σχολ. τίτλ. Θ. κεφ. 8 σχολ. καὶ Ματθ. Βλάσταρη σύνταγμα.

διάκονος κύβοις σχολάζων και μέθαις ἢ παυσάσθω ἢ καθαρείσθω». Ἐρμηνεία ἐν δὲ τῇ ἐρμηνείᾳ δίδεται ἡ ἐξῆς ἐξηγήσις τοῦ κανόνος. «Οἱ ἱερωμένοι πρέπει νὰ ᾔναι ἔμπροσθεν εἰς ὅλους ζωντανὸν παράδειγμα καὶ εἰκὼν κάθε εὐταξίας καὶ ἀρετῆς καὶ παρακλήνῃς πρὸς κάθε ἀγαθοεργίαν. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ μερικοὶ ἀπὸ αὐτοῦ παραστρατίζουσιν ἀπὸ τὸ καλόν, καὶ τὴν ἀρετὴν καὶ καταγίνονται εἰς κύβους ἦτοι (ἄζάρια) (κοντὰ εἰς αὐτὰ ἐννοῦνται καὶ τὰ χαρτιά καὶ ἄλλα παιγνίδια) ἀλλὰ καὶ εἰς μέθαις καὶ φαγοπότια. Διὰ τοῦτο ὁ παρὼν Ἀποστολικὸς κανὼν διορίζει ἕτι ὅποιοι Ἐπίσκοπος κ.λ. καταγίνεται εἰς τοιαῦτα ἄσεμνα ἔργα ἢ νὰ παύσῃ ἀπὸ αὐτὰ ἢ νὰ καθαιρεῖται ἀπὸ τὴν ἀγιοσύνην».

β) ΜΓ κανὼν — Ὑπεδιάκονος ἢ ἀναγνώστης ἢ φάλης ὁμοία ποιῶν παυσάσθω ἢ ἀφοριζέσθω, ὡσαύτως καὶ λαϊκός.

Κατὰ τὸν ν' κανόνα τῆς ΣΤ' οἰκουμεικῆς συνόδου ὅλοι οἱ κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ εἶναι ἡμποδισμένοι νὰ μὴ παίζωσι ἄζάρια ἢ χαρτιά ἢ ἄλλα παιγνίδια. Εἰ δὲ ἤθελον φανερωθῶν, οἱ μὲν κληρικοὶ καθαιρουνται εἰ δὲ λαϊκοὶ ἀφορίζονται.

Ὁ Φώτιος εἰς τὸν Νομοκανόνα (τιτλ. Θ. κεφ. ΚΖ') ἐρμηνεύων τὰς σχετικὰς διατάξεις λέγει ὅτι ἡ ΛΔ' διάταξις τοῦ Δ' τιτλ. τοῦ α' βιβλ. τοῦ Κωδ. θεσπίζει. «Ὅποιοι ἐπίσκοπος ἢ κληρικὸς παίζει τοὺς κύβους καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἢ συγκοινωνεῖ μὲ ἐκείνους ὅπου τὰ παίζουν ἢ κάθεται κοντὰ τοὺς καὶ βλέπει, νὰ ἀφορίζηται ἀπὸ κάθε ἱερὰν λειτουργίαν, καὶ νὰ χάσῃ τὸ σιτηρέσιον ὅπου πέρνει ἀπὸ τὴν Ἐπισκοπὴν ἢ τὸν κληρὸν του, ἕως οὗ νὰ μετανοήσῃ εἰς τόσον διωρισμένον καιρὸν. Ἐχέι ὁμοίως ἄδειαν ὁ Ἐπίσκοπος ἰδὼν τὴν πρόθυμον μετάνοιαν τοῦ παίζοντος κληρικοῦ νὰ ὀλιγωστεύσῃ ἀναλόγως τὸν καιρὸν τοῦ ἐπιτιμίου καὶ νὰ τοῦ δίδῃ ἄδειαν νὰ ἱεουργῇ.»

Ἐκ τῆς παραθέσεως τῶν κειμένων, τῆς πληθύος τῶν ἀπαγορευτικῶν διατάξεων καὶ τῶν ἀπειλουμένων τιμωριῶν καὶ ἀφορισμῶν τῶν τε πολιτικῶν νόμων καὶ Ἐκκλησιαστικῶν κανόνων, δύναται τις νὰ εἰκάσῃ πρὸς τὴν διάδοσιν εἶχε ἡ πρὸς τὰ τυχερὰ παίγνια ῥοπή τῶν Ῥωμαίων καὶ Βυζαντινῶν, ἣν δὲν ἀνέκοψαν ὡς φαίνεται οὔτε αἱ αὐστηραὶ ποιναὶ οὔτε οἱ ἀφορισμοί. Μάστιγν ὅθεν καὶ σήμερον κοπώμεθα καὶ νεκροθετοῦμεν κατὰ τῆς χρητοπαιξίας διότι εἶναι κακὸν ἔμφυτον, ὡς φαίνεται, εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ οὐδεμία δύναμις ἤδη ἢ ἢ μέλῃ τῆς σήμερον νὰ το ἐκρίνωσιν.

Ἀθήνησιν, Μάρτιος, 1925

ΜΙΧΑΗΛ Π. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ
Δικηγόρος